

T. Chan d'Or

BOSSZÚS DÖRMÖGÉSEK ÖRÖKLÖTT LANT-HÚRON*

Itt a nagy hidegtől kopár s zord a vidék;
Kortyolja a szegény üres szódavizét –
Kortyolja ugyan, *ha* megvan még hajléka,
S nem az emberártnak sodródó tajtéka.
Mert mind több van, akik végképpen lecsúsztak,
Ki így járt, reménytől bizton elbúcsúzhat –
Megered lassanként, s valamint a patak,
Bogyog a kannásbor, pad és hinta ragad.
Szeretetből böjtjük van itt a lelkeknek,
Egymással, mint ádáz ellen, viselkednek:
Kerítések mögül néznek ifjat, vénét;
Elsáncolva szívök (vajon elég védett??
– Ki mondhatja azt meg, szívesen kit lássunk?
Nekünk bezzeg legyen jó hírünk, istápunk!)
Ez is bizalmatlan, az is fogcsikorgat –
Leáldozhat napja egyszer a vicsornak?

Tért és bért nyer, vajh, a kiválóság, érdem?
(Ne bámuljatok így! – Nem komolyan kérdem.)
Más esély van, kettő: törleszked' **VAGY** földi
(Mármint hogy a kolbászt Vezérünkkel tölti),
Buzgón gatszulálnak helyzetbe hozottak;

* közreadja Tatár Sándor

Kivágott fák helyén bőszen betonoznak.
A hasznos tett *passzé* – kulcs: csak a szerencse;
Így jutni a fényes, zsúfolt táncterembe;
Eszmékre, ki kortárs, nem fogékony, ergo
Csak arra törekszik, mint *falékony hernyó*
– S ajak is hol van ma, panasz min még fakad?
Tiborc nevéhez, lám, élősdi „z” tapadt.

Seregben ki víhat, nem dönti el Laczfi
„Pedigré nélkül gyössz?! Te most viccelsz, b...ikfic!”
Hogyha verseny támad, megvan már a nyertes:
Nem olyan, kit az Úr erkölcsökkel vert meg,
Csak olyan, ki midőn célra tör, átgázol
Istenen, emberen, csal, hazudik bárhol,
Immár csak – láthatjuk – ilyen boldogúl itt;
Múltból hoz mintákat, a jövőnk meg múlik.
Nem lóval győz, hanem ádáz *lóerővel*;
Senki nem dobál, csak sárral vagy épp kővel,
Hiába is hozna ma kalácsot Bence;
Erőszak a magyar legszebbik potenc'e.

Azt bömbölik legott, „Bárkik idejőnek,
Úgy bugyogjon vérük, mint Bárcki Benőnek!”
Föl sem merül bennük, hogy hát embertárs a’;
Azt latolják inkább, „Elbírná a hársfa?”
Buknak az álhírre, mint szajha hímtagra –
S hogy nem ég szégyentől a kormány hírlapja?!
A parasztvakítás nem ér soha véget,
Hisz soknak antul jobb, mentül inkább béget,
Máson nem abrakol, uszító betűn csak;
Gondolkodni? Mit nem!? Hisz megvan a bűnbak!
Sose rágódj, „honfi”, másoknak igazán;
Járd utad a lejtőn egyedül is, Hazám!
Vigad hitvány urad Tégedet tiporva,
Neki (tudható) az élet egy tivornya.

Mohón kebeleznek rókalelkű bátyak –
Gazemberségükre mért borítnánk fátylat?!

Mintha lenne nékik örök hűbérbirtok,
Úgy sarcolják hazánk' e népünket irtók;
Pillognak a testőr- s Audi-burokból:
És magasztos céljuk egzaktusul: offshore.
Sok adóforintnak „mintha” lába kelne;
Persze: vész a kisedd (sok a bába, nemde??)
Settengnek éj- s napon: konc körül hiénák;
Eszméik: mind göröngy – rusnya földi békák.
Szerintük miből jön dicsőség órája –
Univerzitás? Nem!! Labdarúgó-pálya.
Nap-elemek helyett szaporodjon lőtér;
Országunkba kétszáz és huszonkettő fér.

Hódolatot vár a szotyolai bálvány?
Ma is akad erre jó Lisznyai Kálmán,
S mert a hiúságra bármely gejl szirup hat,
Dúskál, aki beállt kurzuslírikusnak
– Aki zsére vágy (sőt feldicsérje „szaklap”),
Költő(...)nek álljon ma, ne cipészinasnak!
(Aranyom, mi lett itt!? A maszlag hagymázos:
Könnyű neked, hogy mán odafönt vagy, János!)

Örül az *apró nép*[!] (majom a farkának)
Cukorkáért felebarátjára támad:
Facebookon, sőt utcán fröcsög gyűlölettől;
Bátorsága honnan? Csak a csődületből.
Épp'ilyen szertelen legott rajongása;
Persze, kit vivátoz, köpcös hasonmása:
Deresed' lassanként, övlyukanként dagad;
Háza „Nagyfaluban” cifra hajlék marad.
Kisbusztól szőnyegig tarhonyássan lépdel
Vagy templompadba ül áhítatos képpel.

Hitvány kortesház lett már egy sereg templom –
Örüljünk annak, hogy, lám, még ma vér nem foly?!
Olyik „pásztor” is már inkább stólaüzér;
Mesélhetne a megcsúfolt rózsafüzér!

Milliónál több, ki girhes és vacog csak,
S még csak emlékét sem őrzi szép napoknak,
Kopott gönce rajta (előleg-sírkamra),
Oly petyhüdten fityeg, mint sovány gyík farka
(Oly tehén a magyar; gazdája veszettül
– bár nem asszony – feji éveken keresztül;
már *csontja* fehérlik udvaron maholnap,
körötte pártsajtó ebei csaholnak).
Megint nincs olyan úr, aki ne legyintsen:
„Mért nem fal kalácsot, ha kenyere nincsen?”

Volt pedig itt szándék derék, s önzetlenség,
Ámde ezt a dicsők rútul összekenték.
Milyen frigyben élt a szablya meg a penna:
Szolgálták a hazát (nem rasszistán, *nem ma*),
Hívószó volt itten egykor a szabadság;
Burkus úr nem kellett, itt azt megtagadták –
Lábadtak itt vérbe hajnalok, napnyugták;
Zavarták vón haza az itt-ragadt muszkát.
Hadakoztak, tankkal, sortűzzel dacolva,
'Szál puskával mentek térre és sarokra –
S bár az ellenállás csak el lett tiporva,
Beköltözött aztán a gyilkos humorba:
Egy darabig ámbár depresszív csend hullt ránk,
De aztán előbújt ha nem tőr, de: fullánk!
Mi maradt mostanra? Pecsénye VAGY korbács;
Orvos csak külhonban – rajtunk rák meg orbánc.

Csúf habja leszünk így népek tengerének,
E sötét korszakról még soká regélnek,
A humánus hangját elnyomta a vakhit;
Szép tehetséginkből nem maradt, csak bakfitty.
Sokan? maroknyian? még vészjelt kongatunk;
Jó vón', de nem elég csupán boronganunk:
Tenni bár szük a tér, mindig célod legyen,
Láttatni, ami tény: a zsarnok meztelen –
Tudván, ezért rájuk hogy nem várhat kalács,
Ma is zengik azért az ötszázak dalát.

Vitrinból-szököttek dajkálnak még reményt,
Sufniban, föld alatt, miként kevéske fényt:
Hogy lenne utódnak átadható ország,
Ne herdálnánk mindnek el előre sorsát;
Tartozunk a múltnak szívvel, belátással,
S hogy elhallgattatnánk, ki békülni átall
– Hanem nem támasztunk szellőt se, nem' tájfunnt!
Mintha erre futná: mindegyre csak várunk...
S hát... Mire is várunk? Zrínyi is megmondta,
Legkedvesebb mindnek csak a *saját* borja.
Napot *mi* hozhatunk Kárpátok egére;
Csak távol az üdvhon, mit Urunk ígére.
(Enmagunkra húzott gondunk megoldani
Nem tudnád és nem is néked kell, Gold Jani!)
Még mireánk egyre poshadt önkény árad,
Maguknak cincognak tikkadt bölcsésznyájak –
A mai módinál jobb lesz a holnap??
Akkor is mit tudhat 'Toldihoz toldani?!

2000 Akadémia

2000 a Nyitott Műhelyben március 6-án kedden este 7-től

AZ IRODALOM HUMORA

Margócsy István előadása

A belépés ingyenes! Szeretettel várjuk!

Nyitott Műhely, Budapest, XII. kerület, Ráth György utca 4.

Az est támogatója az NKA